

Sotien jälkeen alueella harrasti metsästystä kukin omien halujensa ja mahdollisuuksien mukaan. Riista oli tarpeellinen lisä pienviljelijävaltaisen väestön ruokapöytään. Minkäänlaisia sääntöjä tai rajoituksia ei ollut joten keväinen soidinpyynti oli yhtä yleistä kuin syksyn jahti. Valistuneimmat metsästäjät näkivät tilanteen kestäättömyyden ja halusivat metsästyksen kuria ja järjestystä sekä aloittaa riistanhoitotyön.

Vilho Hemmilän taloon Pakkalaan kokoontui 31 elokuuta v.1949 joukko paikallisia metsästyksen harrastajia tarkoituksenaan perustaa Ylivieskan ja Ojakylän alueelle metsästysseura. Läsnä olivat Hemmilän lisäksi Otto Latvakoski, Israel Katajala, Kalevi Jokinen, A. Kolehmainen, Olavi Huhtakangas, Eino Lund, Yrjö Pyörre, Samuli Spring, Olavi Ojanperä, Kalevi Karhula, Kalle Lehto, Simo Hillukkala, Heikki Mustola, Kustaa Savela, Uuno Kopakkala, Eino Perälä, Hannes Perälä, ja Erkki Kannelberg. Kokous päätti, että seura perustetaan. Seuran nimeksi päätettiin antaa Oja- ja Ylivieskankylä metsästysyhdistys ry. Ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittiin Kalevi Jokinen ja sihteeriksi Vilho Hemmilä. Johtokunnan jäseniksi valittiin Olavi Ojanperä, Eino Lund, Ensti Karhula, Eino Perälä, Yrjö Vierimaa, Uuno Kopakka, Matti Olmala Arvo Ketara ja Sulo Mättö. Jäseniä liittyi aluksi 33. Seuran tarkoituksena oli hankkia yhtenäinen metsästysalue jäsenten käyttöön sekä aloittaa riistanhoitotyö.

Seuraavana vuonna valittiin puheenjohtajaksi Antti Lund.

Niilo Salmela toimi puheenjohtajana seuraavat kahdeksan vuotta. Hänen kautenaan seuralle saatiin ensimmäinen tukikohta kun Soini Mustola luovutti Kiviharjun entisen majapaikan seuran käyttöön. Ehtona oli, että seura pitää rakennukset kunnossa. Seuran jäsenet olivat tietävästi hyviä ampujia koska vuoden 54 kokouspöytäkirjan mukaan kiikarikiiväärin käyttö kiellettiin terveysilmaisiltä. Lääkärintodistus vaadittiin liitteksi. Seura järjesti ampumakilpailuja jäsenilleen.

Lisäksi järjestettiin ja osallistuttiin haasteammuntoihin Koskelan metsästysseuraa ja Kennelseuraa vastaan. Riistapolkukilpailuja järjestettiin.

Vilho Hemmilä valittiin puheenjohtajaksi v. 1960 ja hän toimi seuraavat 12 vuotta. Kiviharjun kämpä paloi ja v.63 Karhukankaalle ryhdyttiin kunnostamaan entisestä ratavahdin leivintuvasta uutta tukikohtaa. Rakennusporukat kulkivat lättähatulla tai polkupyörillä. Keinunmaan kämpän rakennustyöt aloitettiin vuonna 69 siirtämällä ja kunnostamalla Nousiaisen aitta Matti Haapalan metsään. Vuonna 92 kämpän läheisyyteen rakennettiin hirsisauna. Rakennukset ovat ahkerassa käytössä.

Kalle Lehto valittiin seuran puheenjohtajaksi vuonna 1972 ja hän toimi seuraavat 10 vuotta. Jannen Heusan kämpä oli muutamia vuosia seuran käytössä. Kallen toimikautena ampumaharrastus oli virkeää ja Kalle itse saavutti Suomen mestaruuden hirviammunnassa.

Erkki Tuokko valittiin puheenjohtajaksi v. 1982 ja hän toimi 8 vuotta.

Erkki toimi aikaisemmin sihteerinä ja johtokunnan jäsenenä kaikkiaan 30 vuotta.

Markku Perkkiö valittiin puheenjohtajaksi vuonna 1990 ja hän jatkaa edelleen.

Riistapeltoja on kylvetty ja kunnostettu aktiivisesti ja kädenojennuksena maanomistajille on suoritettu metsäautotien varsien raivausta talkootyönä seuran toimesta.

Seuran sihteerinä ovat Vilho Hemmilän jälkeen toimineet seuraavat: Paavo Ala-Nikula, Jussi Järvelä, Erkki Tuokko, Hannu Salmela, Lauri Vähäkangas, Pentti Mattila, Kari Niskanen ja Eero Korte joka toimii edelleen.

Seuran perustamisen aikoina merkittävimpänä riistanhoitotyömuotona oli petolintujen ja pienpetojen rautapyynti. Valtio maksoi tapporahaa petojen hävittämisestä. Rautapyynti on

nykyisin kielletty ja petolinnut on rauhoitettu. Nykyisin on sallittu vain pienpetojen pyynti loukuilla, jotka eivät vahingoita saalista. Kettua pyydetään ajavalla koiralla.

Riistalintujen ruokintaan käytetään vuosittain tuhansia kiloja jyvää. Riistapeltoja kylvetään useita hehtaareja.

Seuran jäsenet ovat harrastaneet metsästyskoirilla linnun, jäniksen, ketun ja hirvenpyyntiä sekä toimineet aktiivisesti Kennelseurassa. Seura on antanut koemaastoja kilpailuihin koko toimintansa ajan.

Alkuaikoina oli jo seuran perustajilla huoli kanaaintukantojen kestävydestä, vaikka nykypäiviin verrattuna lintuja oli ruhtinaallisesti. Suurin uhka linnuille oli metsästäjä. Nykyisin riistakantojen uhkat tulevat muualta.

Kokouspöytäkirjan mukaan ensimmäinen hirvenkaatolupa anottiin seuralle v.1956. Jahdin tuloksesta ei ole tietoa. Ensimmäinen hirvi on ammuttu Juurakossa. Kaatajana oli Hannes Leppilampi. Hirvi kuljetettiin hevosella suolineen Leppilammen asunnolle kasarmille. Teurastaminen suoritettiin seuraavana päivänä. Useana seuraavana vuotena oli myönnetty kolme lupaa. Kaikkina vuosina ei saatu saaliiksi yhtäkään hirveä. Jahti suoritettiin hirviä jäljittämällä miesvoimin. Myöhemmin hirvet teurastettiin Hannes Perälän liiterissa. Ruhot pienitettiin kirveellä pölkyn päällä. Hirviporukkaan kuului alle kymmenen miestä. Vielä seitsemänkymmentä luvulla hirvenkaatolupia saatiin alle kymmenen.

Vuonna 1982 rakennettiin nykyaikainen hirviteurastamo Kuovilaan Perkkiön maalle. Se on ollut tarpeeseen sillä hirvikannan kasvaessa vuosittaiset kaatomäärät ovat kymmenissä. Pyyntitapa on muuttunut ajopyynnistä koirapyynniksi viimeisinä vuosina. Nykyinen hirviporukan vahvuus on 35 miestä.

Seuran jäsenmäärä on tällä hetkellä yli 200. Seuran ylläpitämät metsästysmaat käsittävät n. 13000 ha. Edellä kerrotut asiat ja poiminnat löysivät seuran kellastuneista ja homehtuneista arkistoista Markku Perkkiö, Martti Hihnala ja Kalevi Mattila.